

Sygn. akt III KO 120/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **S. K.**

skazanego za czyn z art. 197 § 3 pkt 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2019 r.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 25 października 2019 r. (data nadania pisma w administracji Aresztu Śledczego w S.) S. K. złożył wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II K (...) wraz z wnioskami o zwolnienie od kosztów postępowania wznowieniowego, o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania oraz o wstrzymanie wykonania kary.

W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania S. K. podał, że został skazany jedynie na podstawie dowodu z pomówienia, gdy tymczasem inne

dowody, w tym dowód z DNA, nie wskazywały na jego sprawstwo. Poza tym wskazał, że w okresie popełnienia czynu, za który skazano go ww. wyrokiem Sądu Okręgowego, cierpiał na zawansowaną chorobę świerzbową, a pokrzywdzona nie została zarażona. Nadto oświadczył, że w sprawie pojawiła się „nowa okoliczność”, wskazująca na wadliwość orzeczeń Sądów obu instancji w postaci sporządzonej w sierpniu 2019 r. opinii biegłej z dziedziny psychologii i seksuologii, w której wskazano, że skazany nie ma zaburzeń na tle seksualnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek S. K. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, co implikowało konieczność odmowy jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18)

Natomiast zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15). Decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie (...). Oczywista bezzasadność wynikać więc może choćby z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw

wznowienia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Nie budzi wątpliwości, że wskazana powyżej sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

We wniosku o wznowienie postępowania S. K. nie powołał żadnych okoliczności pozostających w kręgu przesłanek uzasadniających zastosowanie tej szczególnej instytucji wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Podkreślić należy, że przedmiotowy wniosek jest trzecim wnioskiem o wznowienie postępowania pochodzącym od skazanego, zmierzającym do wzruszenia rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej zawartego w wyrokach Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...) i Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II K (...). Poprzednie wnioski inicjowały postępowania Sądu Najwyższego pod sygn. akt III KO 20/18 i III KO 151/18.

W pierwszej sprawie skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu, który nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Wobec powyższego, wezwano skazanego do uzupełnienia - w terminie 7 dni od daty otrzymania zarządzenia - braków formalnych wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę ustanowionego z wyboru. S. K. nie uzupełnił ww. braku, wobec czego zarządzeniem z dnia 16 maja 2018 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

W sprawie zarejestrowanej pod sygn. III KO 151/18 odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

W powołanych wyżej postępowaniach, jak i wcześniejszym postępowaniu kasacyjnym, skazany powoływał się już na wyniki badań DNA, jak i opinię biegłego z zakresu chorób zakaźnych. Nadto, dowody te były znane oskarżonemu jak i Sądom na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy. Nie mogą być zatem uznane za „nowe” w rozumieniu treści art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Jednocześnie podkreślić należy, że nowe fakty lub dowody, stanowiące podstawę wznowienia postępowania, wyartykułowane w treści przepisu 540 § 1 pkt 2 k.p.k. mają wskazywać, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k.), albo że

skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k.), tudzież sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2c k.p.k.).

W świetle przytoczonych powyżej rozważań za „nowy” dowód nie może zatem zostać uznana wspomniana w piśmie skazanego opinia biegłego z dziedziny psychologii i seksuologii. Abstrahując od tego, czy rzeczywiście została przeprowadzona i jaka jest jej treść, to podkreślić należy, że celem przeprowadzenia takiej opinii jest ocena preferencji seksualnych osoby badanej oraz ewentualnych zaburzeń na tym tle. Wbrew argumentacji wnioskodawcy, treść takiej opinii (nawet wykluczająca istnienie u skazanego zaburzeń na tle seksualnym) nie podważa prawidłowych ustaleń Sądów obu instancji, że dopuścił się on przestępstwa z art. 197 a 1 pkt 3 k.k. Co więcej, zaznaczyć trzeba, że w toku postępowania przed Sądem I instancji S. K. został poddany badaniom przez lekarzy psychiatrów, którzy nie zakwestionowali poczytalności oskarżonego w chwili dokonania czynu.

W tym stanie rzeczy wniosek S. K. o wznowienie postępowania należało ocenić jako oczywiście bezzasadny. Jednocześnie należy podkreślić, że instytucja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.